

Dimarts 9 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mc 12,13-17): En aquell temps, li enviaren [a Jesús] alguns dels fariseus i dels herodians (...) li diuen: «Mestre (...): ¿És lícit pagar el cens a Cèsar, o no? ¿El paguem, o no el paguem?». I ell (...) els diu: «Per què em tempteu? Porteu-me un denari perquè el vegi». I ells l'hi portaren. I els diu: «De qui és aquesta imatge i la inscripció?». I ells li digueren: «De Cèsar». I Jesús els digué: «Torneu, doncs, les coses de Cèsar a Cèsar, i les de Déu a Déu» (...).

L'Estat polític: legitimació i límits

REDACCIÓ evangeli.net (elaborat a partir de textos de Benet XVI)
(Città del Vaticano, Vaticà)

Avui, Jesús respon als fariseus que, si l'emperador romà és garant del Dret, aleshores pot exigir obediència. Nogensmenys, aquest àmbit d'obediència resta —al mateix temps— reduït: hi ha el que és del "cèsar" i hi ha allò que és de Déu. Quan el "cèsar" s'erigeix en Déu, ha excedit els seus límits, i obeir-lo equivaldria a renegar de Déu.

Si hom considera aquestes correlacions, descobrim una concepció de l'Estat molt sòbria: en la mesura que garanteix la pau i el Dret, dites correlacions corresponen a una disposició divina (una mena d'ordenament creatural). Cal respectar l'Estat justament en el seu tarannà profà; la seva necessitat sorgeix a partir de l'essència de l'home com "animal sociale et politicum". Alhora, existeix una delimitació de l'Estat: té el seu àmbit, que no pot sobrepassar; ha de respectar el més alt "Dret de Déu".

—"El Senyor només adorareu". La negació d'adorar l'emperador i, en general, la negació al culte de l'Estat, en el fons, és senzillament el rebuig de l'Estat totalitari.